

FJÄRDE DECEMBER

© Lovisa Catoni

Omslag: Lovisa Catoni

Tryck: Södra Vätterbyggdens folkhögskola

FJÄRDE DECEMBER

LOVISA CATONI

Det är en sen december kväll, regnet smattrar mot fönstret och man kan verkligen känna vinterrusket som omringar huset, jag sitter hopkurad under en tjock filt i fåtöljen som står alldeles bredvid fönstret i mitt rum precis som jag brukar när jag läser. Tekoppen som står på det lilla bordet bredvid mig har nog svalnat vid det här laget, den har säkert stått där en timme, kanske två. Jag hör hur min bror Gustav och hans bästa kompis Alexander grejar på nedervåningen inför veckans filmkväll, en tradition vi har haft varje vecka så länge jag kan minnas. Jag distraheras från boken när jag tänker på honom, Alexander. Han är något alldeles extra han, han kom in i vårt liv när han flyttade in i huset mittemot. Det var precis efter att mamma hade gått bort. Han är generös, omtänksam och en kille alla tjejer på stan kastar blickar efter.

Nu är det 14 år sedan mamma dog, så idag har huset varit allt annat än som vanligt. När mamma dog vändes allt upp och ner men vi har lyckats få en vanlig vardag men det är som att hela livet spolas tillbaka varje år det fjärde december. Helt plötsligt är det som att vi är tillbaka år 1995 och vi sitter bredvid mamma på sjukhussängen när hon tar sitt sista andetag. Denna dagen brukar vi gå till graven och låta denna dagen vara just mammas, men idag kändes det bra att ändå ha vår traditionella filmkväll, mamma älskade att se mig och min bror välja film och umgås tillsammans. Det var inget vi gjorde så ofta innan hon dog, har Gustav berättat för mig. Efter att hon gick bort blev vi som ett, vi har gjort allt tillsammans efter den dagen. Jag är såklart ledsen över att jag aldrig fick lära känna min mamma men jag är väldigt glad för min relation till Gustav.

- Loysan, ropar Gustav från nedervåningen.

- Jag kommer, svarar jag entusiastisk och smäller igen boken och slänger den på sängen innan jag rusar ner för trappan.

Precis nedanför trappan står en byrå med alla skolfoton och fotot från när mamma och pappa gifte sig, och ett annat foto på pappa och hans fru. Jag slänger en blick på mamma och ger henne ett leende. Jag fortsätter in i vardagsrummet och fram till soffan där Alexander sitter och ställer i ordning. Han sitter i mitten av den stora soffan och det finns en plats mellan

Gustav och Alexander där det ligger ett stort tjockt täcke. Alexander flyttar lite försiktigt på sig för att göra plats samtidigt som han gör en gest med handen att jag ska sätta mig bredvid honom. Jag brukar inte sitta mellan Gustav och Alexander men idag verkar jag få göra det. Jag hinner tänka att det kanske är för att det är årsdagen för mammas död och att jag då skulle vara extra känslig även om jag aldrig kände henne.

Jag var bara två år när mamma dog och Gustav var fyra så han minns mer än mig och jag vet att han var väldigt ledsen de första åren, men han var stark för mig. Pappa har alltid varit en väldigt bra pappa, han älskade oss mer än något annat. Men efter att mamma dog och han förlorade sitt livs kärlek, mamman till sina barn, blev han aldrig riktigt sig själv. Han blev frånvarande och de första månaderna låg han ofta och sov på soffan efter jobbet. Min bror var den som tog hand om mig, speciellt under den tiden. Jag minns speciellt en kväll när vi satt och väntade på att pappa skulle komma hem, det kanske är tio år sedan nu. På morgonen hade pappa åkt till jobbet som vanligt,

men när klockan slog 18.00, då hans bil brukade rulla upp på uppfarten ser vi inget annat än snön som yr på uppfarten. Även om han inte sa något märkte jag att Gustav blev orolig. Han gjorde några varma mackor till oss innan vi gick och la oss. Han la sig bredvid mig och höll om mig, jag fick somna i hans famn.

Nästa morgon står han i köket och steker pannkakor om att ingenting har hänt. Vi pratar aldrig om vad som hade hänt den kvällen. Jag tänker ofta tillbaka på den kvällen, det var kvällen som vi insåg att vi behöver varandra mer än något annat. Vi varit oskiljaktiga enda sedan dess, till och med när Alexander och hans familj flyttade in mitt emot så fick jag alltid vara med, han lämnade aldrig min sida.

Gustav kommer in och sätter sig bredvid mig i soffan, han och Alexander har ställt fram diverse chipsskålar, lösgodis och såklart min favorit dipp. De är verkligen helt fantastiska de där två, både Alexander och Gustav är så långt ifrån machokulturen. Gustav tar fram fjärrkontrollen och börjar scrolla efter en film, han stannar vid en actionfilm som såg spännande ut. Filmen börjar och vi gör oss alla tre bekväma under täcket pre-

cis som vanligt. Allt är precis som det brukar, men ändå är allt så annorlunda. En stund in i filmen märker jag hur Alexander flyttar sig närmare och jag sneglar på Gustav som inte verkar märka något han är helt uppslukad av filmen. Alexander fortsätter röra på sig och det är som han letar efter något, jag försöker att ignorera det och drar täcket närmare hakan. Då känner jag vad hans hand letade efter, den letade efter min. Men när han tar tag i min hand vet jag inte riktigt vad jag ska göra men sluter mina fingrar om hans och han sina om mina.

En timme senare är filmen slut och Gustav har somnat, Alexander lutar sig mot mig och tittar med sina ljusa, varma men ändå så otroligt djupa ögon.

- Du vet att du är den vackraste och mest godhjärtade människan jag känner, viskar han med ett leende.

Jag känner hur en ström av värme skjuter genom hela kroppen. Kan detta innebära att Alexander tycker om mig också? Gustav vaknar med ett ryck och tittar på mig med en frågande min och ger mig ett milt leende.

- Nej, men vad säger ni om en film till, frågar Gustav.

- Jag är på, svarar Alexander innan jag ens hinner blinka. Vi sitter fortfarande med våra fingrar lindade i varandras som ett sladd-trassel.

- Godnatt Gurra, säger Alexander i hallen. Ja han kallar honom för Gurra, jag hatar det, men Gustav verkar älska att för en gångs skull ha ett smeknamn. Alexander går ut genom dörren och natten ligger öde och tom, han går över gatan och utan förvarning kommer en bil i hög hastighet. Bilen pangar rakt in i Alexander och jag ser hur han flyger över taket på bilen som försvinner in i mörkets skuggor. Gustav står som förstelnad och jag inser att jag måste vara det för honom som han var för mig för 14 år sedan. Denna dagen är verkligen helt förbannad. Jag plockar upp telefonen och ringer 112.

